

“Jie atējo ī ūki, vadinamā Getsemane. Tenai Jis tarē savo mokytiņiams: Sēsķitēs čionai, kolei aš melsiuos. Jis pasiēmē su savim Petŗā, Jokūbā ir Jonā, pradējo īsgastauti ir bodētis ir ģiems tarē: Mano siela nuliūdusi iki mirčiai, pasilikite čionai ir budēkite. Paģjēģes truputī toliāu, Jis parpuolē ant žemēs ir meldēsi, kad valanda, jei tai būtu galima, praeitu pro Jī Jis sakē: Abba, Tēve, visa tau galima, atimk nuo manēs šita taureģ: tačiau ne ko aš noriu, bet ko tu! Atēģes atģal, Jis rado ģuos mieģančius ir tarē Petŗui: Simonai, mieģi? negalēģai viens valandos budēģi! Budēģite ir melsķitēs, kad neģpultumēt ī pagunģā.”

(Mork. 14. 32—39).

V GAVĖNIOS SEKMADIENIS (KANČIOS)

EVANGELIJA

Jono 8, 46-59.

ANUO metu: Sakė Jėzus žydu mi-
nioms: Kas iš jūsų gali parodyti
manyje nuodėmę? Kuomet aš sa-
kau jums tiesą, kodėl jūs manim neti-
kite? Kas yra iš Dievo, tas klauso Die-
vo žodžių. Jūs todėl neklausote kad ne-
esate iš Dievo. Žydai atsakė ir jam ta-
rė: Argi neteisingai mes sakome, kad
tu samaritonas ir velnio apsėstas? Jė-
zus atsakė: Aš neesu velnio apsėstas,
aš gerbiu savo Tėvą, jūs gi darote man
nagarbę. Aš nieiškau savo garbės; yra
kas jos ieško ir teisia. Ištikrųjų sakau
jums, jei kas laikys mano žodžius, tas
nematys mirties per amžius. Tuomet
žydai tarė: Dabar mes žinome, kad tu
velnio apsėstas. Mirė Abraomas ir pra-
našai, o tu sakai: Jei kas laikys mano
žodžius, tas neragaus mirties per am-
žius. Argi tu didesnis už mūsų tėvą Ab-
raomą, kurs mirė. Ir pranašai taip pat
mirė. Ką tu iš savęs darai? Jėzus atsa-
kė: Jei aš pats save garbinu, mano gar-
bė niekai. Yra mano Tėvas, kurs mane
garbina, apie kurį jūs sakote, kad jis
esąs jūsų Dievas. Bet jūs jo nepažįsta-
te, aš gi pažįstu jį; ir jei sakyčiau, kad
aš jo nepažįstas, būčiau lygus jums me-
lagis. Bet aš jį pažįstu ir laikau jo žo-
džius. Jūsų tėvas Abraomas džiaugėsi,

LEKCIJA

Žyd. 9, 11-15.

BROLIAI: Kristus, atėjęs kaip vy-
riausias būsimųjų gėrybių Kuni-
gas, per didesnę ir tobulesnę pa-
dangtę, ne rankomis padirbtą, tai yra
ne šito sutvėrimo, ir ne ožių ir veršių
krauju, bet savo krauju įėjo vieną kar-
tą už visus į šventyklą, radęs amžiną
atpirkimą. Nes jei ožių ir jaučių krau-
jas ir karvės pelenai, šlakstant pašven-
tina suteptuosius, apvalydamas kūną,
kaip gi daug labiau kraujas Kristaus,
kurs aukojo pats save nesuteptą Die-
vui, apvalys mūsų sąžinę nuo mirusių
darbų, kad mes tarnautumėm gyvajam
Dievui. Ir todėl jis yra naujos sandaros
tarpininkas, kad įvykus mirčiai, atpirkti
nuo padarytųjų po pirmąją sandorą
peržengimų, pašauktieji gautų amžino-
sios tėvainystės pažadėjimą Jėzuje
Kristuje mūsų Viešpatyje.

kad jis turėjo matyti mano dieną; jis
ją matė ir džiaugėsi. Tuomet žydai jam
tarė: Dar nė penkių dešimtų metų ne-
sulaukei ir matei Abraomą? Jėzus
jiems atsakė: Ištikrųjų, ištikrųjų sa-
kau jums, anksčiau ne kaip buvo Abra-
omas, aš esu. Taigi, jie ėmė akmenų,
kad į jį mestų, bet Jėzus pasislėpė ir
išėjo iš bažnyčios.

Religijos Judas

Vienas jaunas juristas, kilęs iš žy-
mios Amsterdamo katalikų šeimos, no-
rėdamas gauti valstybinę tarnystę, nu-
ėjo pas olandų ministerį Moddermann
(mirė 1904 m.), griežtą protestantą.
Ministeris paklausė jaunikaitį, kokio jis

tikėjimo. "Aš esu katalikas, bet katali-
kų tikyba mažai tevertinu", atsakė ne-
išmintingas jaunikaitis; jis tarėsi savo
tikėjimo neįvertinimu įtiksis uoliam
protestantui. Bet ministeris atsakė:
"Deja, aš tamstai vietos neturiu, nes
menkas bus valstybės tarnautojas tas,
kuris nevertina savo religijos.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.
Entered as second class matter July 12, 1921, at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March
3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Maldos Apaštalavimas

Balandžio mėn. 1941 m. Bendroji
Intencija

(Popiežiaus Pijaus XII-ojo Pasiūlyta)
Už Didesnį Parapijų Pasisekimą

LABAI teisingai parapija yra užvardinta Kristaus Mistiško Kūno miniatūra, t.y. Kristaus Mistiškas Kūnas mažesneje formoje; nes kaip šeimyną yra to civilinio organizmo — valstybės — cėlė, gyvas kūnelis, taip parapija yra dvasinio sielų organizmo kūnelis. Ši dvasinį sielų organizmą pats Kristus įsteigė kaip Savo Mistišką Kūną. Tat, kaip kūno atskirų dalių padėtis atsiliepia ir į visą kūną, taip ir parapijų padėtis, gera ar bloga, gerai ar blogai paveikia į visą Bažnyčią.

Parapija juk panaši į šeimyną, kuriuos namai yra parapijos bažnyčia, kuriuos bendras stalias yra parapijos altorius, kuriuos tėvas — parapijos kunigas, vaizduojąs mūsų Dangišką Tėvą. Iš parapijos altoriaus teka dvasinis penas ir pamokymai, kas būtina reikalinga kiekvienam pavyzdingam katalikui. Ten jis semiasi meilės ir pasiaukojimo dvasios, kurie vienyja jį su Dievu ir artimu; altoriuje randame stiprybės mūsų tikėjimui ir vilčiai padidinti.

Bažnyčia duoda savo kunigams teisę ir pareigą rūpintis žmonių sielomis, aptarnauti parapijonus. Todėl Bažnyčia ir trokšta, kad tarp kunigų ir žmonių būtų pagarba, meilė, dėkingumas ir bendradarbiavimas. Kur tik randasi šios ypatybės ir nusiteikimai, ten katalikų gyvenimas gražiai bujoja ir tarpsta; kuriems gi šios dvasios trūksta, tie paprastai kaip tik yra atšalėliai, pakrikę katalikai. Čia, tat, ir yra reikalas mels-tis už didesnį parapijų pasisekimą.

• • •

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA

Už Budistų Atsivertimą

• • •

MĖNESIO GLOBĖJAS

Šv. Petras Kanizius, Balandžio 27 d.

Ką Šv. Pranciškus Ksaveras nuveikė Indijoje, tą Petras Kanizijus, kitas Jėzuitų Ordono narys ir Šv. Ignoto dvasinis sūnus, galima sakyti, šiokioj tokioj prasmėj, atliko Vokietijoje; nors grąžinti Bažnyčion heretikus yra sunkesnė užduotis nekaip atversti pagonis. Per 40 m. ši sunkų darbą dirbo Petras Kanizijus, dar vadinamas "Heretikų Kūgis" ir "Vokietijos Apaštalas". Ir gausūs buvo jo pasišventimo vaisiai. Jis sustatė vėliau pragarsėjusį Krikščioniško Mokslo katekizmą ir ne syki viešuose ginčiuose nutildė katalikų tikėjimo priešus.

Kaip vienuolis Šv. Petras Kanizijus buvo pavyzdingas, paklusnus, gilios apsimarinimo ir nusižeminimo dvasios. Iš to gilaus nusižeminimo net atsisakė vyskupiškos garbės. Jis mirė Friburgo Kolegijoje (kurią pats buvo įsteigęs), sulaukęs 77 metų amžiaus.

LAVYBA

Drąsumas

Kai kurie katalikai slepia savo tikėjimą, bijodami sukelti persekiojimus. Iš tos pačios baimės jie atsisako išsireikšti dėl Bažnyčios teisių ar jas apginti. Tokiu būdu tokie katalikai atmeta progą liūdyti Kristaus tiesai, ir dėl to jie užsitraukia ant savęs neapykantą ir visokią priespaudą.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Balandžio mėn., 1941 m.

Brangus Promotoriau:

Apaštalytės Draugijos įstatuose yra šis punktas: Tie tikintieji, draugijos nariai, kurie pasižymi savo pamaldumu ir uolumu, ir yra skirti promotoriais, turi visomis pastangomis kasdien stengtis daugiau įvykdinti Dievo garbę, sielų išganymą ir Švč. Jėzaus širdies garbinimą.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

Šis įstatas duoda kiekvienam promotoriui daug medžiagos apmastymui. Jis paduoda taisyklę, pagal kurią promotoriai renkami; jis pačiam promotoriui pavyzdį pastato.

Į promotorius bus išrenkamas tik tas tikintysis, kuris pasižymi savo pamaldumu ir degančiu sielų išganymo uolumu. Reiškia, bus paskirtas toks, kuris tikrai asmeniškai yra prisirišęs prie tos Švč. Širdies. Abejingas katalikas, kuriam nedaug rūpi Mišios ir sakramentai, kuris nesijdomauja Bažnyčios reikalais, kuris neturi maldos dvasios, toks tikrai negali būti Kristaus reikalų promotorius.

Iš šio įstatato promotorius sužino kokios savybės sudaro tikrą promotorių. Visam katalikiškam veikimui pirmoji sąlyga yra asmeninis šventumas. Tinkamas įrankis Kristaus reikalams plauti turi būti vienas su Kristumi savo širdimi ir siela. Asmuo, kuris stengiasi būti asmeniškai prisirišęs prie Kristaus bus ir užsidegęs uolumu kitus patraukti prie Kristaus. Šventumas be uolumo sieloms yra tuščias šventumas. Kas Kristų myli, tas ir degs jo meile dėl sielų išganymo. Karšta malda, dažnas mišių klausymas ir Šv. Komunijos priėmimas — kasdieninis, jeigu galima — mūsų sielose išdirbs tikrą pamaldumą ir degantį sieloms uolumą.

Kokio nors dalyko promotorius savo nuoširdžiu darbu aktyviai bando tą dalyką pastumėti pirmyn. Tačiau tą įvykdinti reikia daug darbo ir pasiaukojimo. Šv. Jokūbas sako, kad tikėjimas be darbų yra miręs. Meilė, jei ji bus tikra, pasirodys ir nežiūrės į aukos didumą. Todėl Apaštalytės draugijos promotorius kiek galės tikrai darbuosis pagal savo luomą išpildyti Apaštalytės trilypį siekį: Dievo garbę, sielų išganymą ir Švč. Jėzaus Širdies garbinimą. Šis trilypis siekis tikrumoje yra vienas su trilypiu atžvilgiu. Asmuo, kuris platina Švč. Širdies meilę, kartu bandys plauti tos širdies reikalus, Dievo garbę ir sielų išganymą.

Leonas Dupontas

Ir Jo Duktė

Henrietta, duktė Duponto, buvo apdovanota gausiomis prigimties ir antgamtinėmis malonėmis. Ši jauna, penkiolikos metų mergaitė, buvo visa, ką mylinti tėvo širdis galėjo trokšti. Šalia kūno gražumo, ji dar buvo ir angeliškai pamaldi.

Tėvas ją mylėjo krikščionišką gimdytojų jausmu. Vieną dieną lankant Paryžių, Henrietta staiga pareiškė norą nueiti į pasaulį spektaklį. Tas noras toje maldingoje mergaitės širdyje buvo tik praeinąs debesėlis. Bet budri tėvo akis greit tai pastebėjo, ir jis... nusi-gando...

— Mano Dieve! sušuko jis maldoje. — Jeigu ji kada nors paslys nuo tiesaus kelio, aš sutinku, kad ji verčiau mirtų, negu atsiduotų pasaulio tuštybėms.

Atrodė, kad Dievas priėmė šią karžygišką jo auką, panašią į Abraomo, nes tuoj po to jauna mergaitė staiga susirgo karštine, ir nors gydytojai stengėsi kaip įmanydami jai padėti, po penkių dienų ji mirė.

Tose skausmo dienose Leonas Dupontas pasirodė kaip kilnus ir ištikimas krikščionis. Jis iš naujo paaukojo savo dukrelę Dievui, sutikdamas verčiau ją Jam atiduoti, negu matyti išstatytą pasaulio pavojams. Kada pražuvo paskutinė išgijimo viltis, jis pats ruošė ją amžinybės kelionei, su užsidegimu kalbėdamas apie dangų.

●

“Aš žinau tavo darbus, kad tu nei šiltas, nei šaltas. O kad gi būtumei šaltas, ar šiltas! Bet kadangi tu esi drungnas ir nei šaltas, nei šiltas, aš pradėsiu velti tave iš savo burnos”. (Apreiškimo knyga 3, 15-16).

●

“Be nuolatinės maldos siela vysta ir džiūsta, jėgos išseka ir pasibaigia, dvasia išsiblaško ir patsai darbas pasidaro nuostabiai bergždžias”.

Ką Gamta Sako

PASIVAIKŠČIOTI išėjo trys bičiuliai. Vienas buvo senas mokslininkas gamtininkas, antras buvo ūkininkas, trečias pamaldus vienuolis. Pamatė gamtininkas granito akmenį ir sako:

— Ką jums kalba šitas akmuo?

— Ką gali kalbėti akmuo? — atsako ūkininkas. — Tik tiek, kad laukuose akmens kliudo arti ir pjauti. Kai laukai akmeningi, ūkininkams tenka daug privargti. Kita vertus, be akmens vėl prastai: nei ko pamatan dėti, nei kuo miestų grįsti. Antai mano svainis už akmenis kasmet gerą pinigą surenka.

— Dabar paklauskite, ką akmuo man kalba, — sako gamtininkas. — Aš tuoj vaizduojuos anuos tolimus laikus, kada visą šiaurinę Europą buvo ledynai užkloję. Ledai, slinkdami iš Skandinavų, laužė kalnų uolas ir jų gabalus nešė per Baltijos jūrą, kuri tuomet irgi buvo ištisas ledas, į Lietuvos laukus. Ziūrėdamas į šitą akmenį gabalą, aš dar dominos jo sudėtimi; juodosios vietos — tai kietas putnagas, šviesesnės — tai špatas, o visai minkštos ir trupinčios — tai žerutis. Et, ilga kalba. Na, o ką tamstai kalba tas akmuo? — baigė gamtininkas, kreipdamasis į vienuolį.

— Man jis sako, kad dulkės esame ir į dulkes pavirsime.

— Kokių gi būdu? — paklausė mokslininkas.

— Na, juk pirmaisiais žemės amžiais visa jos pluta buvo ištisas akmuo. Tas akmuo suiro, sudilo; stambesnios dalelės sudarė žvyrą, smulkesnės — smėlį, o visai smulkios — molį, atseit, dulkes. Taigi, jei kietas akmuo gali per laiką dulķėmis pavirsti, tai ką bekalbėti apie mus: visi netrukus dulkė būsime.

Toliau trys prieteliai priėjo ažuolą, kuris plačiai skėtė savo galingas šakas. Pirmas prabilo ūkininkas:

— Ažuolas tikrai neprimena dulkių ir puvimo. Juk jūs žinote, kad juo drėgniau, juo jis liabiau sukietėja ir darosi tvirtesnis. Šimtus metų vandenyje išliugsėjęs ažuolas yra visas juodas ir toks kietas, kad nė kirvis neima.

— O man vistiek dulkes primena, — kalba vienuolis. — Žiūrėk, pernykščiai ažuolo lapai jau supuvo; jieškok po medžiu — nė vieno nerasi. Ir gilės supuvo. Šiometiniai lapai irgi pagels, vėjas juos nuplės ir aplinkui išnešios. Ateis laikas ir pačiam ažuolui griūti ir pūti. Taip, man tas medis tik apie mirtį kalba.

Štai pro šalį prazvimbė bitė.

— Ar girdėjot? — sako gamtininkas. — Juk visi žinot, ko galima iš bitės pasimokyti.

— Kur nežinosi? — įsiterpia ūkininkas. — Aišku, kad darbštumo. Jei mes visi būtume tokie darbštus, kaip bitelės, pas mus būtų žemės rojus.

— Man gi kitos mintys lenda. Bitė — įdomus vabzdys. Jos sparnų jėgą, palyginus su kūno dydžiu, nepaprasta. Pažiūrėk į nutūpusią ant žiedo bitę: sparneliai ne kokie, bet jie valandų valandas išlaiko ore bitės kūną, dargi medum apsunkintą. Jie padaro keletą šimtų suvirpėjimų per sekundę, ką galima nustatyti iš dūzgimo tono.

— Palaukit, prieteliai, ką čia skaičiuoti. Man bitelė kalba apie mirtį, — ėmė samprotauti vienuolis. — Aš tuoj matau vaškinę žvakę, kuri degs prie mano grabo. Be to, juk ir jūs žinote, kad bitės amžius neilgas. Vieni, dveji, daugiausia treji metai — ir miršta. Į jų vietą stoja kitos dirbti. Ir mes turėsime užleisti vietas kitiems. Mūsų gi vieta — po velėna.

Tuo tarpu praūžė aukštai padangėse lėktuvas.

— Lėktuvas man kalba, — pradėjo mokslininkas, — apie žmogaus proto laimėjimus. Joks paukštis negali taip greit skristi ir taip aukštai iškilti.

— Aš apie tuos aeroplanus nieko nesuprantu. Tik žinau, kad seniau, kol jų nebuvo, buvo geriau gyventi, — atsiliepė ūkininkas.

— O man lėktuvas kuo aiškiausiai apie mirtį byloja. Rodos, didesnioji pilotų pusė žūsta užsimušę. O keleiviams ar ne rizika skristi? Ir patys lakūnai nepasitiki. Sau ir keleiviams užriša ant kupros parašius, kad nekristų statga, bet kad palengva nusileistų. Jei kils karas, tai lėktuvai kris žemyn kaip musės. Antai ir dabar kinų ir japonų lakūnų jau daugiau negu pusė žuvo dvejus metus bekariaujant. Kaip sau norit, ir lėktuvas sako, kad dulkė esame ir į dulkes pavirsime.

— Štai mano rugiai. Matot, koks mūras, — giriasi ūkininkas. — Ot, bus duonelės. Ir jums, vienuoliams teks.

— Pasakysiu, kad ir tavo rugiai man mirtį primena.

— Keistas tu žmogus, kad vis apie giltinę galvoji.

— Kas bus iš tų rugių po metų? Mėšlas. Ir iš šiaudų mėšlas ir iš grūdų mėšlas. Kiti rugiai augs, gal būt. Kiti žmonės juos pjaus ir kiti valgys. Jei ne po dešimtų tikrai kiti žmonės kitais rugiais naudosis. Argi neverta apie mirtį pagalvoti?

— Na, ar iš saulės apie mirtį spręsi? — paklausė gamtininkas. — Juk saulė tai amžinos energijos šaltinis.

— Aišku, kad ir saulė mirtį primena. Žiūrėk, vakarais ji nusileidžia, ir užėina naktis.

Trys bičiuliai perėjo upelio tiltu.

— Vanduo nepūva ir dulkėmis neviršta, — juokauja ūkininkas. — Tur būt, nė vienuoliui jis apie mirtį nekalba.

— Kur nekalbės. Upelis juk teka žemyn, taip kaip ir mūsų gyvenimas slenka žemyn. Upelis artyn prie jūros, mes artyn prie amžinybės jūros. Upelio vanduo iš jūros išgaruos ir į debesis vėl pakils; mes irgi iš kapo pakilsime prisikėlimo dieną. Nieko nepadarysi, visa gamta kalba apie mirtį ir prisikėlimą.

Kam Gyvename Ant Žemės

Pietų Šantungo (Kinijoje) misijų vyskupas Heninghaus'as kartą mokė kiniečius krikščionių mokslą. Prie pat vyskupo stovėjo trys vyrai, kurie buvo pasiprašę priimti juos į katechumenus, tai yra, į besirengiančius priimti krikštą. Vyskupas paklausė pirmąjį vyrą: "Kam tu gyveni ant žemės?" — "Kad valgyčiau", atsakė tasai. Vyskupas paklausė antrąjį vyrą: "O kam tu gyveni šitame pasaulyje?" — "Kad amžinai pykčiau", niūriai atsiliepė antrasis. vyras, aiškiai reikšdamas nepasitenkinimą savo gyvenimu. Trečiasis vyras buvo asilų varovas. Kaip budistas, jis tikėjo, kad po mirties žmogaus siela apsigyvena gyvulyje. "Na, mano drauge, kam gi tu gyveni ant žemės?" pagaliau paklausė vyskupas asilų varovą. "Kam aš gyvenu ant žemės?... Dabar mano asilas turi eiti pirma manęs, o aš einu paskui jo ir jį varau. Bet po mirties mano siela apsigyvens asile. Tada aš turėsiu eiti pirma dabartinio mano asilo, o jis eis paskui manęs ir mane varys". — Tai vienas iš daugybės klaidingų supratimų apie pagrindinį žmogaus žemiškojo gyvenimo tikslą: "Viešpatį, savo Dievą, tegarbinsi ir jam vienam tetarnausi".

• • •

"Filantropija"

Prancūzų Direktorijos narys Lepaux po ilgo galvojimo išrado naują religiją, kurią pavadino "Filantropija". Tačiau ta jo religija neturėjo pasisėkimo. Eina Lepaux pas ministerį Talleyrand (mirė 1838 m.) ir pasiskundžia jam savo nepasisekimu. Išmintingas vyras taip jam atsako: "Manęs nestebina tamstos nepasisekimas. Jei nori laimėti, eik į žmones ir daryk stebūklus. Pagydyk ligonius, prikelt mirusius, trečią dieną atsikelk iš numirusių, tada tikrai tams-tai įtikės visas pasaulis". Lepaux išėjo nuleidęs galvą.

NACIAI – RELIGIJOS PRIEŠAI

VOKIETIJOS nacių propagandistai visiems žinomais sumetimais pradėjo skelbti, kad nacių vyriausybė yra tolerantiška, kad ji yra gera bažnyčiai, kad, girdi, ji religijos nepersekioja.

Tokia propaganda šiomis dienomis pradėta skleisti visuose kraštuose.

Tačiau gyvenimo faktai visai ką kitą sako.

Pirmoje vietoje akiplėšiškai yra laužomas konkordatas su Vatikanu, kuris pačių nacių buvo sudarytas ir pasirašytas.

Savo laiku šauniai veikė įvairios rūšies katalikiškųjų mokyklų sistema. Ji nešė Vokietijai milžinišką naudą. Toki katalikų mokyklų sistema nacių vyriausybės yra visai sutriuškinta.

Vokietija buvo garsi gerais, turiniais katalikiškais dienraščiais, mokliškais žurnalais. Visa katalikiškoji spauda visais atžvilgiais buvo gerai pastatyta, stipri, ji turėjo milijonus skaitytojų. Toji spauda šiandien nacių visai yra sutrempta.

Vokietijos katalikai, ypač Bavarijoj, visada pasižymėdavo savo organizuotumu. Jų organizacijos buvo ir gausingos, ir turtingos, ir puikiai tvarkomos. Viso pasaulio katalikai, dažnai net ir nekatalikai, su pasigerėjimu žiūrėdavo į pavyzdinę vokiečių katalikų susitvarkymą. Šiandien didelė katalikų organizacijų dauguma uždaryta ir visoks katalikų veikimas yra įžuliai persekiojamas.

Per paskutiniuosius trejus metus nacių diktatūra draudė kunigams skaityti iš sakyklų bažnyčiose vyskupų laiškus. Taip pat draudė skaityti ir Šv. Tėvo enciklikas. Tuo draudimu naciai siekia sutraukti ryšius tarp tikinčiųjų ir jų vyskupų.

Kuomet visose Vokietijos mokyklose nacių yra įsakyta mokytojams skiepyti mokiniuose pagonišką dvasią, varyti prieškrikščionišką propagandą, kunigams neleidžiama mokyklose tikėjimo

tiesų dėstyti. Pastebėtina, kad net mokyklų vadovėlius naciai išleido tokius, kuriuose skelbia hereziją, niekina Šv. Rašto senąjį testamentą.

Priešreliginė propaganda jaunimo tarpe yra vedama ir už mokyklų sienų.

Jaunimas yra verčiamas priklausyti prie taip vadinamų Hitlerio grupių ir vėliau prie įvairių hitleriškų darbininkų klūbų. Čia religijai vietos nėra. Bet, užtat, priešreliginė propaganda varoma pilniausiu užsimojimu. Jauniems katalikams net sekmadieniais negalima ištrukti iš stovyklų, kad nueitų į bažnyčią mišių išklausyti.

Net prieglaudos ir darželiai yra paminti nacių žinion ir įtakon. Tėvai nebe pajėgia paveikti savo vaikus ir juos auklėti krikščioniškoj dvasioj. Kur tik jie nepasisuks, visur sutiks nacių propagandą.

Atsižvelgiant į čia suminėtuosius ir visus kitus faktus, Katalikų Bažnyčia Vokietijoje yra nelaisvėje. Katalikai yra belaisviai. Ne kitaip yra ir su krikščionimis. Nacizmo agentų skelbimas užsieniuose apie tai, kad religija Vokietijoje nėra persekiojama, yra melas, pikta propaganda.

Ar ilgai vyks Hitleriui laikyti nelaisvėje visus Vokietijos ir užgrobtų kraštų krikščionis? Ar ilgai jam pavyks išlaikyti pavergtas tautas ir jas naudoti savo imperialistiniams siekimams? Tai klausimai, į kuriuos atsakymo laukia ne tik pasaulis, bet ir pati vokiečių tauta.

• • •

“Žmogaus širdis pilna visokių ugnies jausmų ga i būti jėga, kitus sušildanti, uždeganti, sukaitinanti, kaip garas ir elektra, prie gero darbo patraukianti ir pastumianti; — arba vėl — kenksmingas gaivalas, viską sunaikinąs, skaldaš”.

Geriau būti išmintingojo pabartam, kaip paikųjų viltaviliavimu apgautam”. (Pamoksl. 7,6).

Dvasios Didvyriai

Kun. Dr. K. A. Matulaitis, MIC.

KOVO 29 D.

Šv. Jonas, šv. Barachisius ir jų draugai devyni Kankiniai. — Du broliai: šv. Jonas ir šv. Barachisius yra Katalikų Veikimo pavyzdžiai. Jiedu gyveno ketvirtame šimtmečiuje ir mirė kankiniais 327 m. Gimimu persai iš Beth-Asa miesto. Išgirde, jog Hubaham mieste Persijos karalius Sapor II yra pasmerkęs mirti devynis krikščionius, atvyko jų raminti ir sustiprinti tikėjime. Kai žuvo jų draugai, ir jiedu buvo suimti ir verčiami garbinti saulę, mėnulį, ugnį bei vandenį. Atsisakė. Baisiai ir ilgai kankinti, mirė kalėjime, garbindami Kristų.

Už Kristų, už amžinas apreikštas tiesas jiedu mirė, aiškiai suprasdami, kad jų dalis yra su dangaus angelais. Skausmą pakeitė amžina laime.

*****

KOVO 30 D.

Šv. Jonas Klimakas. — Jis gimė Jeruzalėje 525 m. Gabus ir mokytas jaunuolis buvo vadinamas "Scholastikas". Šešiolikos metų jaunikaitis nutarė siekti šventumo; pasitraukė iš pasaulio, stojo vienuolynan. Po keturių metų padarė įžadus. Kai po 19 metų mirė jo dvasios mokytojas, jis pasitraukė giliau į Sinai kalnus ir atsidėjo įžvelgiamajai maldai. Dievo malone pasiekė kontempliacijos viršūnių. Pagarsėjo išmintimi, šventumu; sutraukė daug mokinių. Jis tapo išrinktas vienuolyno vyresnioju, kai turėjo 75 m. Kitų prašomas, parašė labai vertingą dvasinio tobulinimosi knyga — "Klimakas arba Laiptai Tobulybėn". Keturius metus vadovavęs vienuoliams, pasitraukė į nuošalumą ir šventai mirė 605 m.

Stebėtini yra Dievo keliai, kuriais Jis veda sielas į šventumą. Didelė Jo malonė, pagalba teikiama kiekvienai sielai, norinčiai atvirai Jam tarnauti. Einamas luomo pareigas paverskime malda ir Dievui padedant mes žengsime dvasios tobulinimo keliu.

KOVO 31 D.

Šv. Balbina, Mergelė, Kankinė — Šv. Balbina gyveno antrame šimtmetyje, Romoje. Ji buvo Romos tribuno (valdininko) šv. Kvirino kankinio duktė. Josios tėveliai ir ji pati tapo pakrikštyti Popiežiaus šv. Aleksandro. Persekiojimų metu ji viešai išpažino Kristų; žiauriai kankinta, mirė 130 metais.

"Dabartiniai suspaudimai", sako šv. Bernardas, "tai kelias į garbę, tai kelias įsigyti karalystę". Mokėkim paken-tėti, — amžinai karalystei esame skirti.

*****

BALANDŽIO 1 D.

Šv. Teodora, Mergelė ir Kankinė. — Šv. Hermeso kankinio sesutė šv. Teodora buvo paprasta tarnaitė Romoje. Mažai yra užsilikę apie ją žinių. Tik tiek žinoma, jog ji, paliūdydama savo tikėjimą ir meilę Kristui, imperatoriaus Hadriano buvo pasmerkta mirti ir nukankinta 132 m. Abiejų šv. Kankinių kūnai palaidoti greta.

Tikra broliškoji meilė yra svarbus gyvenimo veiksnys. Kai ji pasidaro antprigimtinė, nesiliauja su šiuo gyvenimu: ji pasilieka ir danguje. Mylėkime savuosius ir visus dėl Dievo.

*****

BALANDŽIO 2 D.

Šv. Pranciškus Paulietis. — Šv. Pranciškus, vargingų tėvų sūnus, gimė 1416 m. vietovėje vadinamoje Paula, Kalabrijoje (Pietų Italijoje). Jaunutis pamėgo atgailos gyvenimą. Penkioliktais gyvenimo metais apleido namus, pasišalino į pajūrį gyventi uolos įdubime, nuošaliai nuo žmonių. Prie jo prisidėjo du pamaldūs jaunikaičiai. 1436 m. Pranciškus įkūrė "Mažiausiųjų Brolių" vienuoliją. Po vienuolikos metų tiek daug jaunikaičių pasekė šv. Pranciškaus gyvenimu, jog teko statyti didelį vienuolyną su bažnyčia. Visi jo vienuoliai kiaurus metus pasninkauja; nevalgo mėsos, žu-

vies, pieno nei kiaušinių. Jų regula leidžia jiems turėti tik vieną kunigą viename vienuolyne. Jų gyvenimo būdas — regula buvo patvirtinta 1474 m. Šv. Pranciškus turėjo Dievo dovaną daryt stebuklus: gydė ligonius, prikėlė mirusius, iš apsėstųjų šalino piktašias dvasias, nusidėjėlius vedė į atgailą. Mažiausiųjų Brolių vienuolynai susikūrė įvairiose vietose Italijoje ir Prancūzijoje. Karalius Liudvikas XI šaukėsi šv. Pranciškaus pagalbos prieš mirtį. Popiežiaus leidžiamas, jis nukeliavo į Prancūziją padėt karaliui pasirošti prie laimingos mirties. Jo įpėdiniai karalius Karolis VIII ir Liudvikas XII įkalbėjo šventąjį pasilikti Prancūzijoje, kur jisai mirė 1508 m., eidamas 92 gyvenimo metus. Po vienuolikos metų, patikrinus padarytuosius jo stebuklus, pripažintas šventuoju.

Paskutiniai jo žodžiai buvo: "Viešpatie, į tavo rankas aš atiduodu mano sielą". Prašykime Dievo malonės, kad laimingai mirtume.

BALANDŽIO 3 D.

Šv. Ričardas, Vyskupas. — Ričardas gimė 1197 m. ties Worcesteriu (Anglijoje). Pamaldus ir mokslui gabus jaunikaitis, neteko tėvų. Brolio prašomas, nutraukė mokslą ir atitaisė brolio ūkį. Dėkingas brolis padėjo jam tęsti mokslus Paryžiuje ir Bolonijos Universitete. Grįžęs Anglijon, buvo paskirtas Oxfordo Universiteto Kancleriu. Vėliau šv. Edmundas, Canterburio vyskupas, paėmė jį sau patarėju. Kartu su šv. Edmundu išvyko ištrėmiman, o jam mirus, grįžo ir buvo paskirtas 1245 m. Chichesterio vyskupijai vadovauti. Karalius Henrikas III jam buvo labai priešingas; pagrobė bažnytines pajamas. Bet šv. Ričardas nuvyko į Lyoną ir buvo Popiežiaus Innocento IV pašventas vyskupu. Grįžo į vyskupiją ir, nepaisydamas neteisėtų valdovo užgaidų, atstatė drausmę, sutvarkė vyskupijos reikalus. Ir karalius nusileido prieš uolų geležinės valios vyrą. Visi mylėjo šv.

Ričardą. Visiems buvo teisingas ir geras. Mirė, sakydamas pamokslą 1253 m. Gyvas ir miręs išgarsėjo stebuklais.

Už Dievo teises bekovodami nesibijokime žmonių; būkime uolūs.

BALANDŽIO 4 D.

Šv. Izidorius, Arkivyskupas, Bažnyčios Daktaras. — Šv. Izidoriaus tėvas buvo Naujos Kartaginos Ispanijoje kunigaikštis Severianas. Iš jo šeimos turime keturis šventuosius: tris sūnus ir vieną dukterį. Šv. Izidoriaus broliai: Leandras ir Fulgencijus vyskupai ir sesuo Florentina yra kanonizuoti šventieji. Jaunučiui Izidoriui buvo pasirodęs mokslas per sunkus. Pabėgęs nuo mokytojo, pakelėje sustojo prie upelio pasilsėti. Jis patėmijo, kaip upelio vanduo, varvėdamas ant akmens, buvo jį pragaužęs. Susimąstė, grįžo mokyklon. Uoliai ėmėsi mokytis ir, Dievui padedant, jis pasidarė savo laiko stambiausias mokslo vyras. Gerai žinojo lotynų, graikų ir hebrajų kalbas, pasaulinius ir dvasinius mokslus. Jis padėjo kunigaikščiui Rekaredui grįžti į tikrą Kristaus mokslą. Kai mirė jo brolis šv. Leandras, Sevilės vyskupas, 600 m. buvo išrinktas į jo vietą. Nenorėjo tos vietos, bet karalius Rekaredas, dvasininkai ir žmonės jį perkalbėjo. Popiežius Gregorius Didysis jį paskyrė Ispanijai arkivyskupu ir Apaštalinu Vikaru. Šv. Izidorius padarė daug gero Bažnyčiai savo gausiais raštais, šviesiu protu, šventu gyvenimu. Mirė 636 m., išdalinęs prieš mirtį visus savo turtus vargšams.

"Neklausyk prigimties nei pataikujančių žodžių kai jų patarimai prieštarauja Dievo balsui", mokė šv. Izidorius. Venkime pagundų, o joms kilus, malda ir uoliu darbu jas nugalėkime.

Iš T.T. Marijonų Seminarijos Gyvenimo

Misijonierių Draugijos

Bertaininis Raportas —

Džiugu pasidalinti su savo bendradarbiais Misijonierių Draugijos nuveiktais darbais. Pasidalinsime sekančiomis žiniomis, kad galėtumėm konkrečiai pamatyti kad mūsų darbas eina pirmyn, vaisiai apturimi, Draugijos tikslai vykusiai siekiami. Čion tik galima pateikti raportą tų darbų kurių galime savo žmogiškomis akimis pamatyti. Bet apart šių matomų darbų, kas gali suskaityti tuos visus garsus gerus darbus, maldas, apsimarinimus kurie yra aukojami Misijų Labui! Kiek yra mūsų gerų prietelių, kurie netik mums prisiunčia prašomųjų dalykų ar auką bet dar nekarta nuoširdžiai pasimeldžia Misijų Intencija.

Dėlto šitas tik yra dalinis, nepilnas raportas mūsų darbuotės. Čia tik pažymime vardus tų asmenų, kurie teikė mums paramą nuo gruodžio iki kovo mėnesio.

Šiame laikotarpy susilaukėme daug naujų bendradarbių. Mūsų gi senieji bendradarbiai mus vis savo siuntiniais ir laiškais aplanko. Bet, su linksma širdžia galime pareikšti, kad susilaukėme daug naujų, geraširdžių prietelių.

Per gruodžio m. ir šių metų pirmus du mėnesius mums misijų naudai aukų atsiuntė sekantieji:

E. Laužikaitė (\$1.00 ir pašto ženklų) Philadelphia, Pa.; P. Zanowski (\$5.00, pašto ženklų ir t.t.) Quincy, Mass.; J. Saulis (\$1.00, pašto ženklų) Pittsburgh, Pa.; I. Buckhoff (\$20.00) Coxsackie, N. Y.; K. Mogolis (\$1.00, pašto ženklų) Dearborn, Mich.; M. Bulotienė (\$1.00, pašto ženklų) Forest City, Pa.; Z. Buividienė (.50 c., kortelių) Forest City, Pa.; M. Kvietkinskienė (\$1.00, pašto ženklų ir t.t.) Kewanee, Ill.; A. Nausėdienė (\$1.00), Kewanee, Ill.; J. Andruskevitch (\$5.00, pašto ženklų ir t. t. Taipogi prašė ypatingu būdu šią auką persiųsti kun. Jakaičiui.) Springfield, Ill.;

K. Vaitekūnas (.20c., pašto ženklų) Chicago, Ill.; M. Kiertekas (\$2.00, pašto ženklų ir t. t.) Seltzer City Pa.

Taipogi mums prisiuntė siuntinius pilnus pašto ženklų, kortelių, seno aukso ir žibučių, sekantieji asmens:

M. Sasnauskas, Paterson, N. J.; Šv. Kazimiero Akademijs, Chicago, Ill.; E. Damasevitz, Forest City, Pa.; A. Kazlauskas, Chicago, Ill.; A. Zebentavage, Seltzer City, Pa.; B. Gedra, Baltimore, Md.; P. Pleinis, Philadelphia,; Norvainis (turime pažymėti, kad per sausio mėnesį gavome nuo ponios Norvainienės net 80 svarų gerų pašto ženklų) Chicago, Ill.; E. Damasevitz, Forest City, Pa.; Sisters of St. Casimir, Baltimore, Md.; A. Spaičys, Brooklyn, N. Y.; U. Budaitis, Chicago, Ill.; O. Maurozas, Chicago, Ill.; A. Rusteikienė, Boston, Mass.; C. Michuda, Westville, Ill.; M. Černauskienė, Paulsboro, N. J.; K. Butkevičė, Jacksonville, Ohio; A. Urban, Brooklyn, N. Y.; M. Bakūnas, Boston, Mass.; J. Navickas, Scranton, Pa.; M. Raila, Chicago, Ill.; S. Šmigelskienė, Boston, Mass.; A. Dedinas, Greenfield, Mass.; K. Šlamienė, Forest City, Pa.; Visiliauskienė, Dorchester, Mass.; B. V. Philadelphia, Pa.; K. Vaitekūnas, Chicago, Ill.; C. Baranauskas, Wilkesbarre, Pa.; P. Saulienė, Utica, N. Y.

Iš patiekto ilgoko sąrašo matome, kad mūsų bendradarbių skaičius kur kas padidėjo. Greičiausia mūsų senieji prieteliai kalbina ir ragina kitus prisidėti prie šios kilnios darbuotės. Dėkui jiems už pasidarbavimą ir naujesiems bendradarbiams už prisidėjimą.

Pažymėtina, kad gruodžio mėnesį išsiuntėm Pietų Amerikos Tėvams Marijonams \$50.00. Gerb. kun. Jakaitis savo padėkos laiške pažymi, kad mūsų "oro pašto" laišką ir auką gavo Kūčių vakare. Apart šios aukos, šio mėnesio kovo pradžioj išsiuntėm kitą "pus-šimkę" — \$50.00 Pietų Amerikos Misijonieriams.

Misijonierių Draugija nuoširdžiai ta-

ria visiems geriesiems prieteliams nuširdų ačiū! Būkite tikri, kad už jūsų visus darbus, aukas, maldas **Misijų Tikslams** skirtus Dievas jums gausiai atlygins, nes **Misijų Darbas** yra **Dievo Karalystės Platinimas** šioj žemėj. Jums, todėl, labai dėkingi yra Marijonų Seminarijos Misijonierių Draugijos Klierikai.

Taupykite Vartotus Pašto Ženklus

Ar norite prisidėti prie tikro misijonieriško darbo? **Taupykite Vartotus Pašto Ženklus!** Štai lengvas ir visiems prieinamas būdas, kuris neša misijoms didelės naudos, o bendradarbiams gausių nuopelnų.

Šioj srityj daugiausia gali pasidaruoti tie, kurie dirba krautuvėse, bankuose, ofisuose ir panašiose vietose, kur kasdien pereina daug pašto.

Nuplėsdami pašto ženklus, saugumo dėlei, malonėkite apie patį ženklą palikti apie pusę colio (ar mažiau) popiero.

Kada susidarys keletas svarų pašto ženklų, siųskite juos "4-th Class Mail" šiuo adresu:

MISSION CLUB
MARIAN HILLS SEMINARY
HINSDALE, ILLINOIS.

Didžiausia Nelaimė

Pasakojama apie vieną Persijos karalių, kad jis kartą pasiūkęs tris išmintingus vyrus ir paklauses, kokia ant žemės didžiausia nelaimė. Pirmasis atsakęs: "Didžiausia nelaimė yra liga". Antrasis: "Didžiausia nelaimė yra senatvė". Trečiasis: "Didžiausia nelaimė yra mirties akivaizdoje matyti niekais praleistą gyvenimą". — "Kurie gera darė, išeis atsikelti į gyvenimą, o kurie pikta darė, keltis į teismą".

Marijai

Aplinkuma ši dvasią varžo.
Jaučiu — liekuos dienų vergu.
Išvesk mane iš šito daržo,
Čia nuolat, nuolat aš sergu!

Išvesk... Tu būki man už mamą,
Nes savo mamos neturiu.
Nuvesk, kur didi meilė šlama
Tarpe žiedų ir žiburių.

Tik nepalik, manęs, Geroji —
Jau nepaliausiu aš maldaut. —
Gražink mane į tąjį rojų,
Kurį paklydęs praradau.

O jį atgauti aš taip noriu,
Noriu ta laime pasidžiaugt,
Suklupt prie žydinčio altoriaus
Ir pasakyti Tau daug oi daug!

Aplinkuma bet dvasią varžo,
Ir aš liekuos dienų vergu.
Išvesk. mane iš šito daržo,
Čia nuolat, nuolat aš sergu.

Jonas Šiožinys

• • •

Laikui Bėgant

Laikas, lyg upė, tik plaukte plaukia,
Nestovi vietoj, atgal negrįžta:
Štai, rodos, žiema ir vėjai kaukia,
Bet nepajutus — gėlės pražysta.

Prie Amžinatvės vartų keliaujam,
Kasdien artėja ta juoda žemė,
Kuriam beriam dažnai su saujom
Ant draugų kapo, kai Viešpats lemia.

Ir grįšim žemėn iš kurios kilę,
Kuri mus dengė ir išmaitino,
Kurią širdyse esam pamilę,
Kuri ramybę daug kam gražino.

Viešpatie, Tavo keliai teisingi;
Ar dvaro rūmuos, ar lūšnoj mirsim,
Ar mes bemoksliai, ar išmintingi
Visi, kaip vienas, į dulkes virsim.

Alg. Vargas

TIKĖJIMAS LAIKŲ ŠVIESA

VISI kūriniai gyvena Dievo rankose. Mūsų jausmai pagauna tik veikimą, o tikėjimas visame mato Dievo darbą.

Pasaulio daiktai — tai uždanga, siepianti gilų, paslaptinę dievišką veikimą. Visa, kas atsitinka mums, aplink mus ir per mus, visa tai rodo mums nematomą dievišką veikimą. Jei galėtum prasiveržti pro uždangą — Dievą matytume ir pažintume kiekviename daiktelyje. Dominus est — Viespats yra! — būtų nuolatinis mūsų nustebimo šauksmas.

Bet mes! Mes gyvename, kaip mes matom ir kaip jaučiam, ir dėl savo kvailumo pametam tą šviesą, kuri laimingai vestų mus per tamsų ir painų gyvenimą. Pametam kelią, neapdėdami gyventi tikėjimu, kurs tik vienas mums gali parodyti Dievą Dievo daiktuose.

Siela, kuri mato Dievo Valią net menkiausiuose daiktuose ir skaudžiausiuose varguose, visa priima su džiaugsmu ir pagarba. Ji pakyla ir mandagiai pasitinka tą, nuo ko kiti baidydami bėga.

Marija mato apaštalus bėgant nuo jų dieviškojo Mokytojo, o Ji, ne: jos motiniška širdis per tą žaizduotą pajuokos rūbą pažįsta savo mylimą Sūnų. Ji pasilieka po kryžiumi.

Lygiai taip žmogus tikėjimu gyvenąs nuolat mato Dievą, nors tasai Dievo paveikslas ir būtų labiausiai pridenktas, apiplėštas, išniekintas. Tai Marijos gyvenimo sekimas. Ji nuo prakartėlės ligi Golgotos pasilieka arti prie savo niekinamo, apleisto ir viso pasaulio persekiojamo Dievo... Ir Dievui ištikimos sielos permato visas Dievo Valios uždangas. Jos seka ja ir myli, net iki kryžiaus mirties. Jos žino, kad už tų šešėlių, už tų debesų šviečia dieviškoji Saulė, apšviečianti ir šildanti ištikimas Jį mylinčias širdis.

O kokia dangiška ramybe džiaugiasi siela, kuri išmoko per visus pasaulio daiktus, visus atsitikimus kaip per permatomą šydą matyti Dievą! Tada tamsybės tampa šviesios ir kantrybės virsta saldumais.

O kad pažintume begalinius mums Dievo teikiamus turtus, mūsų širdis rastų visa, ko ji trokšta. Tik meilė gali juos išskaiciuoti. Juo labiau mylės širdis, juo daugiau ji trokš ir... ras. Nieks negalės jos tada patenkinti. Tik Dievas — jos visa. Dieviškoji Valia — tai bedugnė, iš kurios viskas išeina. Pasinerk be baimės į tą bedugnę, o rasi ten daugiau, negu troškai. Palik pasaulį, atsimk iš jo savo širdį! Negarbink jo dievačių! Jie nieko tau neduos. Tik Dievo meilė tave pripildyti gali, tik ji nepaliks tavęs tuščio! Ilgėkis jos, eik tiesiai prie jos, kad ir per aukas, nusikreipdamas nuo visų šešėlių!

Išrauk pasaulio dievačius iš savo širdies! Gai ta širdis verks kaip nuliūdęs kūdikis, bet tikėjimas džiaugsis, matydamas tuos laimingus blogų palinkimų nugalejimus, kaip kad nenuveikiamos pilies valdovas džiaugias, žiūrėdamas į tuščius priešų puolimus.

Religija Ir Laisvė

Van Thiers 1849 m. Paryžiaus parlamente kalbėjo apie mokymo laisvę. Jam buvo iš vietos pastebėta, kad Bažnyčia priešinasi laisvam mąstymui ir tuo pačiu dabartinei visuomenės santvarkai. Tada Thiers atsakė: "Aš didžiuojuos, gyvendamas šio amžiaus visuomenėje; daug studijavau tą vadinamąją laisvamanybę ir visada priedavau išvadą, kad religija tik tiems kliudo mąstyti, kurie mąstyti dar nėra priaugę".

Nežino Kur Nueis

Londonė Šv. Povilo bažnyčioje yra palaidota daug žymių anglų. Vienoje paminklinėje lentoje skaitome tokį užrašą: "Dubius vixi, incertus morior, quoniam nescio, t. y. Abejojimuose gyvenau, netikrumoje mirštu, kur nueisiu nežinau". — "Ką padėtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o savo sielai kęstų nuostolį? arba ką žmogus duos savo sielai atvaduoti?"

Pavergtoje Lietuvoje

Tėvas Dirvelė, O.F.M., Sušaudytas. — Iš patikimų šaltinių gautas pranešimas, jog buvę žymūs misijonierius, dažnai Amerikoje lankęsis, kun. **Augustinas Dirvelė, O.F.M.**, bolševikų sušaudytas Kretingoje. Kita kraugeriškos G. P. U. auka. Šios žinios dar galutinai, tačiau, nepatvirtintos.

GPU Areštuoja Susirašinėjančius. — Jau buvo minėta, kad reikia atsargiai elgtis su laiškų rašymu į Lietuvą. Turima žinių, kad laiškus iš užsienio gavusieji neretai patiria skaudžių nemalonumų. Bolševikai neduoda laiškų gavusiems žinoti, kad jie vokus atidarė, kaip civilizuotose šalyse daroma. Iš kart bolševikiškoji valdžia tai darė, bet paskui liovėsi. Mat, meška visados patenkinta kada turi medaus, bet kada išsenka tada ir nagai paaštrėja. Taip ir su bolševikais. Kol tepi, tol slidu. Neatsargus, nesutinkąs su bolševikiška valdžia žodis parašytas laiške kartais gali pražudyti nekaltus žmones. Reikia prisiminti, kad maskolių slaptoji policija GPU žmoniškumo nepažįsta. Tad, patariama susirašinėti rečiau, ir kada susirašinėjama pasitenkinti vien tiktai šeimyninio pobūdžio žiniomis.

Mirė Poetas. — Kauno džiovininkų sanatorijoje mirė poetas M. Linkevičius. Jis išleido keltą eilėraščių rinkinių.

Operos Artistė Berlyne. — Sužinota iš Eerlyno, kad operos artistė V. Jonuškaitė-Zaunienė randasi Vokietijoje su 2 vaikais, ir kad ruošiasi atvykti Amerikon. Jos vyras, Dr. D. Zaunius, buvęs užsienių reikalų ministeris pernai mirė. V. Jonuškaitė yra koncertavusi Švedijoje, Danijoje, Latvijoje, Prancūzijoje, ir kitose šalyse.

Laikraščių Kaip Utėlių. — Dabartinėje sovietų Lietuvoje bedieviškų laikraščių priviso kaip utėlių šuns kailyje; tiesiog perši Lietuvos kūnui patys laikraščių vardai, pav., "Bolševik", "V. pmošč učiaščim sia marksizma", "Kommunisti čekskij internacional". Lietuvos

jaunuoliams peršama: "Kosomolkij rabotnik", "Murzilka" ir kiti panašūs. Bolševikai pyksta kad lietuviai jų neskaito. Sveikai protaujantis lietuvis žino kokiems tikslams galima tokios rūšies laikraščius panaudoti.

Sąjunga Berlyne. — Žiniomis iš Berlyno, kad sausio 17 d. buvo sušauktas visuotinis Lietuvos Piliečių Sąjungos metinis narių susirinkimas. Buvo išrinkta nauja valdyba, kuri yra sekanti: pirm., advokatas Rapolas Skipitis (buv. D-jos Užsienio Lietuviams Remti Centro valdybos pirmininkas), vicepirm., buvęs finansų ministeris, dr. Petras Karvelis, I sekretorius, adv. Jonas Našliūnas, II sekretorius, kun. Stasys Yla, ir išdininkas, žurnalistas Dr. Ancevičius. Lietuvos Piliečių Sąjunga ypač rūpinsis nuo bolševikų teroro pabėgusiais lietuviais.

Visi Ūkiai Suvalstybinti. — Buvo paskelbtas Molotovo ir Stalino pasirašytas dekretas, kuris parodo kad lietuvių ūkininkų ūkiai yra valstybės nuosavybė; jie bus suvaržyti į kolchozų baudžiamą dar šiais metais.

Nauja Darbo Tvarka. — Lietuvos darbininkas dabar turės dirbti šešias dienas arba net septynias savaitėje. Mat, bolševikai paskelbė naują nusistatymą darbo klausimu. "Valstiečių laikraštys" skaitome tokį bolševikų nusistatymą: "Įvesti valstybiniuose ūkiuose akordinį darbą (piece work) ir nustatyti už jį atlyginimą, priklausantį nuo atliktojo darbo kiekio ir kokybės". Vargšas lietuvis darbininkas neturės nė buvusių baudžiamos laikų jam skirtos laisvos dienos poilsui. Tai taip darbininko žmogaus teises bolševikėliai gina!

Ižymiai Aukštos Kainos. — Štai ištrauka iš laiško kuris tilpo kovo 14 d., 1941 num. "Darbininke", apie prekių kainas pavergtoje Lietuvoje: "Vidutiniški batai 300 rublių (1 rublis turi verties 1 lito ir 10 centų, t. y. suvirš 17 centų mūsų U. S. A. pinigais); žieminė kepurė 50 rublių; paltas 1000 rublių; puspadžiai nuo 50 iki 100 rublių; koliosai 25 rub.; 1 kg. cukraus 2.50 rub.; kakava (cocoa) 1 kg. 40 rub. Reikia

mums labai daug ką parduoti, jei noriu ką nors nusipirkti, bet dažniausiai negalima gauti kas reikalinga... Ir darbininkai nepatenkinti, nes jie tiek negali uždirbti, kiek reikia pragyvenimui... Žemės pirkti negalime, nes valstybės turtas. Dabar valdžia mus suvalstybino. Žemė ir namus visai nusavino, tik beverčiai palikta. Nusavino visas įmones, malūnas ir visokį turtą suvalstybino, ir žmonės dabar negali nei parduoti nei pirkti". Ką mūsų kapitalistai amerikiečiai bolševikėliai gau į tą stalinistų ir molotovuokų tokį teisingumą atsakyti? Kodėl darbininkas taip yra nuskurdinamas? Juk jie sako būk darbininkus giną?

Tamsybių Kunigaikščiai. — A. Guzevičiaus pavaduotoju iš Maskvos atsiųstas draugas Gladkov. Gladkovo rankose yra netikėtai vidaus reikalų komisariatas bet ir visų nelaimingosios Lietuvos gyventojų gyvybės. Jis yra maskoliškos žvalgybos GPU viršininkas. Jo vadovaujamoji GPU dirba tikrai nakties metu. Kada padori žmonės jau ruošiasi gulti, šie pradeda dirbti. Tardymai ir kamantinėjimai vyksta nakties metu. Tikri tamsybių kunigaikščio išūniai.

Santuokos, Šeimos Ir Globos Įstatymas. — Tarybų Lietuva rašo, kad "vedybinis tiek vyrų, tiek moterų amžius yra 18 m., bet išimtiniais atsitikimais merginai leidžiama tekėti ir 17 m. Ištekėdama moteris gali išsirinkti arba vyro arba palikti savo mergaitinę pavardę. Ištuokos (persiskyrimo) bylas dabar spręstis ne teismas, bet civilinės metrikacijos įstaiga... Pakanka pareiškimų, kad juodu negali bendrai gyventi ir ištuokiami.

Pakanka ir vieno kurio sutuoktinio pareiškimo ištuokos aktui sudaryti. Metrikacijos įstaigą kiekvienai porai norinčiai skirtis, pataria susitaikinti ir šeimynos neardyti ir, kai patarimai ir įkalbinėjimai nepasiekia tikslo, ištuokia".

Plačiame Pasauly

Mišios Už Taiką. — Vatikanas praneša, kad šventoje žemėje, kasdien vienoje skirtoje bazilikoje yra atlaikomos šventos misios taikos išprašymui. Šios misios bus laikomos šiąja intencija kol nesiliaus dabartiniu laiku besiaučias karas.

Kunigų Kūnai Deginami. — Iš Londono gauta žinia, kad vokiečių Oranienburg koncentracijos stovykloje mirusių lenkų kunigų Krynski ir Dygas kūnai buvo sudeginti ir "pelenai" persiūsti į jų tėviškes "pasijuokti iš katalikiškų įsitikinimų".

Vatikano radio praneša, kad 700 kunigai suimti vokiečių užkariautojų Lenkijoje buvo sušaudyti įvairiose vokiečių stovyklose. Apart šių suskaičiuojama, kad vokiečių nelaisvėje yra virš 3,000 kunigų.

Grįžo Išvyti Vienuoliai. — Prieš 36 metus garsiosios Prancūzijos Kartūzų Chartreuse Vienuolyno nariams buvo įsakyta apleisti Prancūziją. Dabartiniu laiku Prancūzijos dabartiniam vadui Henri Petain įsakius, šie vienuoliai vėl grįžta ir užims savo seną vienuolyną. Sulyg naujuoju leidimu šiems vienuoliams taipogi leidžiama atidaryti keletą seminarijų.

Popiežius Apie Moterystę. — Paskutiniu laiku vienai naujai susituokusių būriui, kurie lankėsi pas šventąjį Tėvą gauti jo plalaiminimą, Popiežius priminė esantiesiems apie moterystės atsakomybę. "Nuo jūsų priklausys ar naujai gimusieji galės būti išrinktųjų tarpe ir džiaugtis dangiška laime, ar jie pasiliks per žmogaus egoizmą kaip neuzdegtos šviesos".

Naujas Katalikų Universitetas Pietų Amerikoje. — Balandžio mėnesį Rio de Janeiro mieste, Brazilijoje, atsidarys naujas Katalikų Universitetas. Šį universitetą nutarė įkurti susirinkusieji Brazilijos vyskupai 1939 m. Naujasis Universitetas pavestas Jėzuitų vadovybei. Mokytojų personalą sudarys kunigai ir pasaulionys mokslininkai.

Laisvoje Amerikoje

Džiaugiasi "Laivu". — Kun. J. J. Jakaitis, M. I. C., kurs šiuo metu misionieriauja Pietų Amerikoje, rašydamas laišką iš Argentinos "Draugo" adm. kun. P. P. Činikui, M.I.C., džiaugiasi pirmiaisiais šių metų "Laivo" numerais. Sveikina visus pažįstamus.

Simonas Kvietkus Po Kolonijas. — Žymus veikėjas ir garsus artistas p. **Simonas Kvietkus** šiuo laiku lankose Rytinėse Valstybėse pas senus pažįstamus ir prietenus. Sykiu renka ir prenumeratas "Draugui" ir "Laivui". Paskutinėmis dienomis lankėsi New Jersey apielinkėse. Žada neužilgo pasirodyti kytų šiaurinėje dalyje. Kiek žinome, turi nemaža pasisekimo.

Naujas Lietuvių Laikraštis. — Prieš kelias savaites Toronto, Kanadoje, pasirodė naujas mėnesinis lietuvių laikraštis — "Nepriklausoma Lietuva". Jį leidžia Kanados Lietuvių Taryba. Laikraštis 22 puslapių, žurnalo formoje; kol kas spausdinamas mimeografu, bet jei laikui bėgant susilauks paramos, tikimasi jį pagerinti. Leidėjų obalsis: "Už išlaisvinimą Lietuvos, už ištikimybę Kanadai, už santarvės pergalę". Labai bendras užsimojimas. Laikas parodys kokia tai per "srovinių pakantumo" dvasia, kurioj manoma šis laikraštis redaguoti.

Jėzuitų Sukaktis Čikagoje. — Jėzuitų Ordenas šiais metais mini 400 metų gyvenimo sukaktuves. Ši sukaktis Čikagoje bus pradedama minėti šių metų balandžio 20 dieną šaunu bankietu Stevens viešbutyje. Gegužės 13 d. Madonna Della Strada koplyčioje bus atlaikytos Pontifikalinės šv. Mišios, kurioms vadovaus J. E. Arkivyskupas Stritch, D. D. Šių Mišių intencija bus už visus kunigus arkivyskupijoje. Kada nors vėliau (diena dar nenustatyta) šv. Ignaco bažnyčioje bus atlaikytos iškilmingos šv. Mišios ir už visus arkivyskupijos tikinčiuosius.

Valdžia Statys Koplyčias Kareivinėse. — Jungtinių Valstybių kariuomenės kapelionų viršininkui prelatui kun. W. R.

Arnolds tarpininkaujant, federalinė valdžia nutarė įvairiose šios šalies kareivinėse įtaisyti koplyčias. Reikalingų koplyčių stokos dėlei kapelionų darbas labai trukdomas. Prisieidavo pamaldas ir Mišias laikyti tokiose vietose, pav. teatruose, rekreacijos kambariuose, šokių salėse, kur kareiviuose, aišku, sunku sukelti tinkamą dvasios nusiteikimą. Vienas atstovų pasveikinęs kun. Arnold už jo liūdijimą, pareiškė, jog "šis žygis vienas sveikiausių kokių iki šiol imtasi. Tikėjimas šioj šalyje kaip tik didžiausias žmonių reikalas".

TT. Marijonų Misijos Gavėnios Metu

Kovo 10—30 dd. Waterbury, Conn. — kun. Mikas Urbonavičius, kun. Jonas Jančius ir kun. dr. Juozas Vaškas.

Kovo 24 — balandžio 6 dd. — šv. Jurgio parapijoje, Philadelphia, Pa. — kun. dr. K. Rėklaitis ir kun. Antanas Ignotas.

Balandžio 7—9 dd., Marianapolio Kolegijoje — kun. A. Markūnas.

Balandžio 7—13 dd., šv. Jurgio par., Detroit, Mich. — kun. Dr. K. Rėklaitis.

Balandžio 11—13 dd., Springfield, Ill. — kun. J. Kuprevičius.

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Narė

A. † A.

MARIJONA ZABLECKIENĖ

Užmigo Viešpatyje vasario 11 d., 1941 m., Mahanoy City, Penn.

Tėvai Marijonai už jos sielą atlaikys dvejus šv. Mišias: kovo 31 d. ir balandžio 1 d., 1941 m.

Bendradarbių Dr-jos nariai prašomi už a. a. Marijonos sielą sukalbėti vieną dalį šv. ražančiaus, Dievo gailestingumo išprašyti.

Teilsisi ramybėje!

Būkime Katalikiškos Spaudos Apaštalais — Platinkime "Kristaus Karaliaus Laivą"

- Kovo 1 d. prasidėjo "K. K. Laivo" platinimo vėjus. Nuoširdžiai kviečiame visus mūsų skaitytojus į talką!
- Mums nereikia ilgai aiškinti, kad kiekvieno susipratusio kataliko yra šventa priedermė remti gerąją, katalikiškąją spaudą. Yra tai kilnus ir gražus darbas, Popiežių užgirtas, Bažnyčios palaimintas, pas Dievą nuopelningas.
- Būkime tad savojo laikraščio apaštalais, platinkime jį savųjų tarpe, kad neliktų nei vieno lietuvių katalikų namo, kur nebūtų skaitomas "K. K. Laivas".
- Darbas gi yra paprastas. Reikia raginti savo pažįstamieji, giminės, kaimynai, kad užsisakytų "Laivą", reikia, kitaip sakant, rasti naujų skaitytojų "Laivui".
- "Laivo" Administracija, norėdama ir iš savo pusės bent kiek įvertinti platintojų pasišventimą, yra paskyrusi tam tikrų dovanų, būtent:
- I. Kas suras naujų metinių prenumeratorių bent PENKIS, pats gaus "Laivą" dovanai per metus.
- II. Kas surinks daugiau, kaip PENKIS naujus metinius skaitytojų, už kiekvieną PENKETAJĄ naujų prenumeratorių, gauna "Laivą" dykai, kurį galės užrašyti kam panorės. Reiškia, kiek PENKIŲ naujų skaitytojų, tiek "Laivų" gauna savo nuožiūra dovanoti.
- III. Tarp pačių gi "Laivo" platintojų skelbiamas kontestas. Tiems, kurie nuo kovo 1 d. iki birželio 1 d. 1941 m. pristatys daugiausiai metinių "Laivo" prenumeratorių, skiriamos TRYS dovanos 50 dol. vertės:
- I Dovana — vertės 25 dolerių; II Dovana — 15 dol. vertės ir III Dovana— 10 dol. vertės.
- Naujų skaitytojų adresai ir pinigai reikia siųsti šiuo adresu:

"L A I V A S"

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

- Siunčiant naujų prenumeratorių adresus, neužmirškite pridėti ir savo adresą ir pažymėti, kad stojate į Kontestą, ir kad būtų žinoma, kam ir kur reikės siųsti dovanas.

"Laivo" Administracija